

Tamar en de bron

Je ging heen in de nacht met onrust in je hart
Niemand zag je, niemand hoorde je stem
Moeder dacht je even, weet je waar ik ben?
Ik bedoelde het niet zo, je weet dat ik van je hou
`k dwaal hier in 't donker, 'k dwaal hier in de kou
Op zoek naar mijn eigen ik
en dat voelt soms alsof ik bijna stik
Maar moeder iets heeft mij geraakt
Wat is er toch gebeurd
Ik voel mij helemaal verscheurd
Maar iets tilt mij nu op en ik word licht gemaakt
en zweef over het meer naar Marken terug
oh lievelingen die ik verlaat, weet toch er is een brug
die naar mij leidt, waarin wij samenkomen
Het is de bron, het is datgene waarin dromen
wellen uit diepe grond en water doet stromen
rein en gezond, en waarin we stralen
in de zwarte onsterfelijke nacht
bijééngebracht door liefdeskracht
tranen zijn hier als parelende muziek aan de wand
voor altijd bij elkaar in mystiek verband

Cor Wagenaar

dichtertje uit de Beemster